

at der ligger præcise aftaler i hvert fald på to punkter vedrørende satspuljen, som jeg også nævnte, og så lægger man det ind i et lovforslag vedrørende 12 andre elementer. Det kan man simpelt hen ikke. Jeg ved ikke, hvad der har fået ministeren til det, men det må jo have været et øjeblikks uopmærksomhed.

Kl. 17:48

Første næstformand (Svend Auken):
Ministeren.

Kl. 17:48

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Jeg synes ikke, det er rigtigt at sige, at jeg ikke var inde på det her i mit forrige indlæg. For jeg udtrykte faktisk stor forståelse for hr. Jens Peter Vernersens synspunkter, og jeg opfordrede til, at vi tog en dialog om det her både i ministeriet og i udvalgssamarbejdet for at sikre, at vi nu også gør det nemt for borgerne, når der engang kommer en samlet sundhedslov. Men jeg viste forståelse for hr. Jens Peter Vernersens synspunkter og har vist imødekommenhed med hensyn til at ville indgå i en drøftelse med hr. Jens Peter Vernersen om det.

Kl. 17:49

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Jens Peter Vernersen, kort bemærkning.

Kl. 17:49

Jens Peter Vernersen (S):

Der er et andet afsnit i lovforslaget, som jo også har helt afgørende betydning, og som også tidligere har givet problemer, når man skulle lave aftaler i regionsrådene i forening med privatejede sygehuse. Hvis det var sådan, at der ikke kunne opnås enighed, har vi jo tidligere set, at indenrigs- og sundhedsministeren er skredet ind og har fastsat aftalerne.

Vi har jo tidligere diskuteret det her spørgsmål, fordi det var helt afgørende, at der ikke er en ulige konkurrence mellem private hospitaler og offentlige hospitaler, men at de får samme pris for en behandling, alt inklusive.

Det, jeg godt vil spørge ministeren om, er, om ministeren med det her lovforslag også overvejer at gribe ind, hvis det er sådan, der ikke kan opnås enighed mellem regionerne i fællesskab og f.eks. privathospitalerne.

Kl. 17:50

Første næstformand (Svend Auken):
Ministeren.

Kl. 17:50

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Jakob Axel Nielsen):

Der florerer jo en diskussion i vores sundhedsvæsen, både det offentlige og det private, hvor de i det private mener, at de får for lidt betaling, fordi de har udgifter til hospitalsbygninger og til udstyr, og hvor de i det offentlige, hvor de skal stå til rådighed om natten og til akut modtagelse, mener, at de får for lidt. Og jeg ønsker i virkeligheden kun gennemsigtighed i prisdannelsen mellem det offentlige og det private. Så hele den her prissætning, der er, vil jeg ikke komme ind på i forbindelse med sundhedsloven, men vi vil se, om vi kan få kvalitet den diskussion, som hele tiden kommer, og så få udviklet DAG-værktøjet sådan, at vi kan få en rigtig prissætning i det offentlige og i det private, sådan at vi ikke skal døje med de her diskussioner i tide og utide. Det vil jeg meget gerne sætte mig i spidsen for at vi får en analyse af.

Kl. 17:50

Første næstformand (Svend Auken):
Fru Karen Klint

Kl. 17:51

Karen J. Klint (S):

Jeg har tre konkrete ting i forhold til den her pakke. Det første handler om psykiatribehandling af børn og unge, hvor vi jo netop har en satsaftale, som vi faktisk bagefter forsøgte at få en ekstra dialog om med den daværende sundhedsminister: Hvordan var det nu, vi skulle forstå den tekst, vi har aftalt? Det blev så afvist, fordi man ikke ønskede at have et forståelsespapir om, hvordan vi skulle huske at den skulle over sættes, når der nu i den tekst, vi har, står, at det er privat klinik/hospital, som regionerne har en aftale med. Nu bliver det så også en delegation til, at ministeren kan gå ind og bestemme vilkårene i den aftale. Derfor vil jeg spørge om, hvad ministeren lægger i ordet vilkår. Er det både beliggenhed og prisfastsættelse, eller hvad ligger der i det?

Til det om vederlagsfri fysioterapi er mit konkrete spørgsmål: Sikrer loven her, at vederlagsfri fysioterapi er et selvstændigt punkt i finansloven i 2009?

Det næste, jeg lige vil koncentrere mig om, er graduering af plejehjemstilsyn. Det kan lyde meget fornuftigt, at man samler fokus på plejehjemstilsyn der, hvor der er behov for det. Men kan man ligefrem kalde det for en afbureaukratisering, når man så bagefter siger, at målet er, at de samme steder i 2015 skal have en akkredite-